

DETROITI IPARTERÜLETBŐL VIRÁGZÓ VÁROSKÖZPONT

Az amerikai autógyártás fellegvára, Detroit – becenevén „Motor City” – jelentős kikötő- és iparváros volt, de a gazdasági válság következtében szellemváros lett belőle, népessége megfeleződött. A 2000-es évek elejére a korábban aktív, ipari területként használt folyópartja is teljesen elhagyatottá vált. Üres parkolók és lakatlan épületek akadályozták, hogy szabadon el lehessen jutni a folyóhoz.

Ezen az állapoton szeretett volna változtatni a város vezetése azzal, hogy jelentős, 7,2 milliárd dolláros támogatást biztosított a környezeti károk elhárítására és új folyami infrastruktúra létrehozására. Az MDEQ (Michigan Department of Environmental Quality) lebontatta a folyó mentén található cementsílokat, felszámolták az elhagyott ipari területeket, és újjáépítették a folyó menti üres ingatlanokat. A soha nem tapasztalt állami, helyi és civil együttműködés eredményeképp a Detroit folyó partja sivár ipari területből mára egy élettel teli közterületté változott, kerékpárutakkal, éttermekkel, szökőkutakkal. A belvárosi, élő folyópart teret biztosít közösségi eseményeknek, sportolásnak és a szabadidő tartalmas eltöltésének. A megújult partszakaszt évente 3 millióan látogatják.

Tíz évvel azután, hogy a környezetvédelmi kármentesítést elkezdték, a detroiti folyópart a város újjászületésének jelképévé és a helyiek büszkeségévé vált.



ÚJRATERVEZÉS – ELHANYAGOLT TERÜLETEK ÚJ FUNKCIÓBAN





GÁZGYÁRBÓL ÚJ VÁROSRÉSZ

Bécsben 1899-ben kezdte meg működését a Simmering Gázgyár. Az örökségül hagyott szennyező anyagok között megtalálható volt a kátrányolaj (kreozot), a benzol és más aromás vegyületek, szénhidrogének, fenolok, cianidok (főleg komplex cianidok) és hidrogén-szulfidok. Súlyos szennyezőanyag-kibocsátást okozott a második világháború idején, hogy a gázgyár a légitámadások elsődleges célpontja volt. Számos létesítményt értek bombatalálatok, például a kátránytartályokat, a könnyűolajgyártó üzemet és a gáztisztítót („mosóművet”). A háború befejezése után a „városi gáz” előállítására lett az üzem elsődleges feladata, és megszűnt a gáz szénből történő előállítása.

Tekintettel a talaj és a talajvíz súlyos szennyezettségére, a Simmering Gázgyár volt az egyik első történelmileg szennyezett terület, amely 1990-ben bekerült az osztrák nemzeti kármentesítési programba. 1993 óta számos alkalommal megvizsgálták a területet, és azonosították a szennyező gócpontokat annak érdekében, hogy a szennyezés méretét, terjedését felmérhessék. 2000-re a terület 1-es prioritási besorolást kapott, jelezve a kármentesítési intézkedések finanszírozásának és végrehajtásának sürgősségét. Különösen a sérült kátránytartályok rejtettek veszélyt, amelyekből nagy mennyiségű kátrányolaj jutott a talajba és részben a felszín alatti vizekbe.

A gócpontok meghatározásához minden rendelkezésre álló vizsgálati eredményt statisztikailag elemeztek és vizualizáltak. A gócpontok és a felszín alatti vizek GIS-alapú leképezésével és az aggregált adatok értelmezésével egy olyan modellt (Conceptual Site Model) fejlesztettek ki, amelyből végül megszületett a kármentesítési koncepció a szennyezőforrások és a szennyezett talajvíz kezelésére.

A helyreállítási projekt részét képezte a barnamezős terület újrahatszósítása is. A talajgazdálkodás és területfejlesztés az alacsony szennyezettségű területnek a város gazdasági ciklusába való újbóli beillesztését szolgálta. A kármentesítési munkákkal párhuzamosan a területen 1999–2016 között egy új városrész alakult ki, amely a Gasometer nevet kapta. A városi gáztermelés idejéből származó történelmi épületek részben megmaradtak, és új funkciókkal bővültek.

A Gasometerben ma összekapcsolódik a lakhatás (közel 200 lakóegység) és a kulturális, szabadidős (mozi, koncerttermek, kiállítóterek), valamint a kereskedelmi (bevásárlóközpont, irodaház) tevékenység.

